

Her er stóri kærleiksdagurinn

Í DAG ER **DAGURIN**, TÁ IÐ **BLÓMUR**, SJOKULÁTA OG REYÐ **HJÖRTU**
Í ØLLUM FORMUM **SELJA BEST. VALENTINUS** EITUR **DAGURIN** OG
TAÐ ER Í **DAG** TÚ SKAL **MINNAST** TIL TEY, SUM TÚ ER **BEST** VIÐ

KÆRLEIKI

Inna Törnroos
inna@sosialurinn.fo

Nú veit, eg at nógv hugsa »amerikanskt fjas hasin valentindagurinn«, tí tað er serliga úr amerikanskum filmum, vit hava sæð tey senda kort og geva gávur til síni kærui.

Men trúgv tí ella ei – Valentindagurinn er ein europeisk siðvenja, sum av fyrst-an tíð fekk fótafesti í Europa í 1300-tal-inum, men siðvenjan mátti fara ein um-veg til Amerika, áðrenn hon aftur kom á okkara leiðir.

Valentinus, sum dagurinn er upp-kallaður eftir, var ein italienskur prestur, ið vígdi forelskað pør í loyndum, og sum bleiv dømdur til deyða fyri sínar gerðir. Áðrenn hann doyði, fekk hann tokka til dóttur fangavørðin og skrivaði henni eitt kærleiksbræv, sum hann undirskrivaði »Tín Valentin«.

Vit í Føroyum verða ikki líka undur-díkt í reklamum um hendan dagin, sum tey verða aðrastaðni, men tað eru nakrar fyrirkur, sum gera meira burturúr.

Ein av teimum er Hotel Hafnia, sum í nógv ár hevur bjóðað eina serliga Valentin matskrá – og ár er hon:

hummarasuppa til forrætt, neytasneid til høvuðsrætt og sjokuláta fondant omaná.

Blómuhandlarnir hava eyka nógvar rósar inni og selja oftani rósar saman við sjokulátu.

Men vanligasti hátturin at halda Valentin er hóast alt at senda eitt kort til hann/hana, tú er góður við – og tað nýtist ikki at kosta tað stóra.

Skriva nøkur kerlig orð á eitt pappír og yvirraska onkran, tú er góð við í dag.

So segði hann...

– Tá ið tú lagar garð, kunnu allir steinar brúkast. Tað snýr seg bara at leggja teir rætt

Tummas Frank Joensen í Skúvoy í viðmerking um, at Gerhard Lognberg varð koyrdur úr Javnaðarflokkinum

KLUMMAN

Simona Weihe

Har garðurin er lægstur

Í Degi&Viku fyri tveimum vikum síðan hevði bankastjóri hug at lifra fyri ungdóminum við onkrum kontonavn, tá tíðindafólkið fylgdi og tosaði við eina nakað til árs komna og eina yngri damu, sum søgdu bankanum far-væl í sambandi við at gjald verður lagt á at hava konto í bankanum. Tað var ikki serliga gjøgnumhugsað, haldi eg. Tí tey eldru eiga bæði børn, barnabørn osfr., sum óivað verða ávirkað av og gera sum foreldrini.

Harafturimóti er tað avbera gott at síggja, at fólk ikki eru bangin fyri at gera vart við seg á røttum staði. Tað ger munin, tí longu hálva aðru viku seinni bakkaði bankin nakað. Alt ov ofta sita vit í kaffistovuni ella við døgurðaborðið og eru um at sálást av fram-ligheitini og stórlætinum hjá bæði stovnum og fyrirkum.

Hóast júst hendan nýggjasta broytingin hjá bankanum rakar allar aldursbólkar, so fekk hon meg tó at hugsa um støðuna hjá nógvum eldri og gomlum í dag, har flestu bankadeildir eru niðurlagdar og kassarir fara saman veg hjá teimum, sum enn hava opið.

Eg kenni eldri fólk á bygd, sum brúka nógva tíð at tosa í telefon við bankarnar. Hóast tey hava gjørt tað, sum tey kunnu við m.a. at hava lagt allar fastar flytingar í bankan, so noyðast tey viðhvørt at flyta pengar, kanska fyri eitt blómutyssi, einar brillur o.l. Umframt fleiri umstillingar og bíðitíð, skulu tey ofta enn einaferð lurta eftir áheitanini frá bankafólkinum um at fáa sær banka heima. So oman á gjaldið fyri flyting-ina, kemur rokningin fyri telefonsamrøðuna.

Víst ger heimabanki lívið lættari. Men veruleikin er, at tað eru tey, sum ikki hava hann. Tað kann ikki vera at krevja ov nógv, at hesir – oftast eldru – borgarar fáa eins góða tænastu.

Framtíðin verður óivað uttan pengar, sum vit kenna teir í dag. Seðlar og myntir fara burtur úr gerandisdegnum. Men hesir pengar eru enn í umfari, og tað áttu peninga-stovnarnir at tikið til eftirtektar. Men tað gera teir ikki við at stongja kassarar í deild-unum, sum eftir eru. Og sum ikki einaferð, so eru tað tey eldru, sum kenna sviðan.

Er tað so ringt at veita sínum kundum góða tænastu? Nei, tað kann tað ikki vera. Tað eru fyrirkur í Føroyum, sum koyra 100 kilometrar við vøru til tín fyri næstan tað sama, sum tað kostar at flyta upphædd á sama virði í bankanum. So tað snýr seg um raðfesting. Og tað er neyvan bankafólkið, sum ger flytingina ella situr við kassan, sum koppar nøkrum bankarakstri. So kanska skuldu leiðslurnar hugt at sær sjálvum og sínum iløgum og funnið sparringar har, og ikki bara leypa uppum, har garðurin er lægstur: siga teimum á gólvnum upp og straffa tey eldru.

TEKING: JÓN TÓRUR EINARSSON